

ข่าว สภาพัฒนา

Office of the National Economic and Social Development Council (NESDC)

สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) 962 ถนนกรุงเกษม เขตป้อมปราบศัตรูพ่าย กรุงเทพฯ 10100

www.nesdc.go.th Tel. 0 2628 2847 Fax. 0 2628 2846 e-mail: pr@nesdc.go.th

f สภาพัฒนา twh สภาพัฒนา update youtu สภาพัฒนา

เรื่อง ภาวะสังคมไทยไตรมาสสี่และภาพรวม ปี 2565

การนำเสนอภาวะสังคมไทยไตรมาสสี่และภาพรวม ปี 2565 พบความเคลื่อนไหวสำคัญ ได้แก่ ไตรมาสสี่ปี 2565 การจ้างงานปรับตัวดีขึ้น โดยการว่างงานลดลงโดยมีอัตราการว่างงานร้อยละ 1.15 ขณะที่ภาพรวมทั้งปีอัตราการว่างงานอยู่ที่ร้อยละ 1.32 หนี้สินครัวเรือน (ไตรมาสสาม ปี 2565) ขยายตัวเพิ่มขึ้นตามการฟื้นตัวของเศรษฐกิจแต่คุณภาพสินเชื่อยังคงทรงตัว การเจ็บป่วยด้วยโรคเฝ้าระวังโดยรวมเพิ่มขึ้นมากทั้งในไตรมาสสี่ ปี 2565 และปี 2565 โดยเฉพาะโรคไข้หวัดใหญ่ ด้านคดีอาญาในไตรมาสสี่ ปี 2565 ปรับตัวลดลง แต่การรับแจ้งอุบัติเหตุเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกับการร้องเรียนของผู้บริโภคและการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และบุหรี่ที่เพิ่มสูงขึ้น นอกจากนี้ ยังมีการนำเสนอสถานการณ์ทางสังคมที่น่าสนใจ 3 เรื่อง ได้แก่ (1) อินเทอร์เน็ต : โอกาสและข้อจำกัดในการยกระดับการศึกษาของเด็กไทย (2) เรียนรู้การกำหนดค่าจ้างจากต่างประเทศ และ (3) การพัฒนาทักษะแรงงานไทย ทันหรือไม่ต่อการเปลี่ยนแปลง รวมทั้งเสนอบทความเรื่อง ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา : แหล่งรายได้รัฐและเครื่องมือลดความเหลื่อมล้ำ

สถานการณ์ด้านแรงงานไตรมาสสี่ ปี 2565 มีแนวโน้มปรับตัวดีขึ้น จากการขยายตัวของการจ้างงานนอกภาคเกษตรกรรม ขณะที่การจ้างงานภาคเกษตรกรรมยังคงหดตัวต่อเนื่องตั้งแต่ไตรมาสสอง สำหรับภาพรวมปี 2565 อัตราการมีงานทำและชั่วโมงการทำงานปรับตัวดีขึ้นมาอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกับช่วงก่อน COVID-19

การจ้างงาน มีจำนวนทั้งสิ้น 39.6 ล้านคน ขยายตัวร้อยละ 1.5 จากช่วงเดียวกันของปีก่อน เป็นผลจากการจ้างงานในสาขานอกภาคเกษตรกรรมที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.4 โดยสาขาโรงแรมและภัตตาคาร และสาขาการค้าส่งและค้าปลีก ปรับตัวดีขึ้นจากการขยายตัวของภาคการท่องเที่ยว ขณะที่สาขาการขนส่ง/เก็บสินค้า และสาขาการผลิตมีการจ้างงานเพิ่มขึ้น เนื่องจากผู้ประกอบการยังมีความเชื่อมั่นต่อแนวโน้มเศรษฐกิจในอนาคต สำหรับภาคเกษตรกรรม การจ้างงานหดตัวร้อยละ 3.4 จากปัญหาอุทกภัยในพื้นที่ภาคใต้และการย้ายสาขาของแรงงาน ชั่วโมงการทำงานปรับตัวดีขึ้น โดยชั่วโมงการทำงานภาพรวมและภาคเอกชนเฉลี่ยอยู่ที่ 42.6 และ 46.5 ชั่วโมง/สัปดาห์ ผู้ทำงานล่วงเวลาเพิ่มขึ้นโดยมีจำนวนกว่า 6.3 ล้านคน ขณะที่ผู้ว่างงานแฝงและผู้เสมือนว่างงานลดลงกว่าร้อยละ 28.0 และ 19.0 ตามลำดับ การว่างงานปรับตัวดีขึ้น โดยผู้ว่างงานมีจำนวน 4.6 แสนคน คิดเป็นอัตราการว่างงานร้อยละ 1.15 ซึ่งลดลงทั้งผู้ว่างงานที่เคยทำงานมาก่อนและไม่เคยทำงานมาก่อน

สถานการณ์ด้านแรงงาน ปี 2565 ผู้มีงานทำมีจำนวน 39.2 ล้านคน ขยายตัวร้อยละ 1.0 โดยการจ้างงานนอกภาคเกษตรกรรม ขยายตัวร้อยละ 2.0 ตามภาวะเศรษฐกิจที่ปรับตัวดีขึ้นหลังจากการเปิดรับนักท่องเที่ยวและการส่งออกที่ขยายตัวขึ้นจากปีก่อน ขณะที่ภาคเกษตรกรรม การจ้างงานหดตัวร้อยละ 1.2 จากผลกระทบของอุทกภัยตั้งแต่เดือนกรกฎาคม 2565 และการเคลื่อนย้ายของแรงงานไปสู่สาขาที่ฟื้นตัวได้ดี **ประเด็นที่ต้องติดตามในระยะถัดไป** 1) การจ้างงานในอุตสาหกรรมส่งออกและโอกาสการหางานของเด็กจบใหม่ เนื่องจากภาวะเศรษฐกิจยังคงฟื้นตัวแบบค่อยเป็นค่อยไปและมีความไม่แน่นอนสูง ซึ่งอาจกระทบต่อการจ้างงานในสาขาที่เกี่ยวข้องและเป็นอุปสรรคต่อการหางานของเด็กจบใหม่ 2) ภาระค่าครองชีพของแรงงานจากอัตราเงินเฟ้อที่ยังอยู่ในระดับสูง และ 3) ปัญหาการขาดแคลนแรงงานในภาคการท่องเที่ยว โดยสาขาโรงแรม ที่พัก ภัตตาคาร และร้านค้า ยังมีความต้องการแรงงานอีกประมาณ 1 หมื่นตำแหน่ง ใน 60 จังหวัด

หนี้สินครัวเรือนในไตรมาสสาม ปี 2565 ขยายตัวเพิ่มขึ้น ขณะที่คุณภาพสินเชื่อบริษัทแต่ต้องเฝ้าระวังสินเชื่อรายย่อยที่มีสัดส่วนสินเชื่อก้าวถึงพิเศษต่อสินเชื่อรวมเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง รวมถึงยังมีลูกหนี้ที่มีสถานะดีและกลายเป็นหนี้เสียจากผลกระทบของ COVID-19 มากขึ้น

ไตรมาสสาม ปี 2565 หนี้สินครัวเรือนมีมูลค่า 14.90 ล้านล้านบาท ขยายตัวร้อยละ 3.9 จากร้อยละ 3.5 ของไตรมาสก่อน เป็นผลจากการฟื้นตัวของเศรษฐกิจและตลาดแรงงานที่ปรับตัวดีขึ้น ขณะที่สัดส่วนหนี้สินครัวเรือนต่อ GDP อยู่ที่ร้อยละ 86.8 ลดลงจาก 88.1 จากไตรมาสที่ผ่านมา สำหรับคุณภาพสินเชื่อบริษัทยังคงทรงตัว โดยหนี้เพื่อการอุปโภคบริโภคที่ไม่ก่อให้เกิดรายได้ (NPL) ไตรมาสสี่ ปี 2565 มีสัดส่วนร้อยละ 2.62 ต่อสินเชื่อรวม อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาสินเชื่อก้าวถึงพิเศษ (SML) หรือสินเชื่อค้างชำระน้อยกว่า 3 เดือนพบว่า สินเชื่อก้าวถึงพิเศษในสินเชื่อรายย่อยมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 13.7 ของสินเชื่อรวม นอกจากนี้ จากข้อมูลเครดิตบูโร พบว่า ลูกหนี้เสียจากผลกระทบของ COVID-19 ยังมีปริมาณมาก แม้สถานการณ์ COVID-19 จะคลี่คลายลง ซึ่งในระยะถัดไปมีประเด็นที่ต้องติดตามและให้ความสำคัญ คือ 1) การเร่งดำเนินการปรับโครงสร้างหนี้ของลูกหนี้ที่เริ่มมีสัญญาณการผิดชำระหนี้ เพื่อลดความเสี่ยงในการตกชั้นของลูกหนี้ที่มีจำนวนมาก และ 2) การมีมาตรการเฉพาะเจาะจงในการช่วยเหลือกลุ่มลูกหนี้เสียจากผลกระทบของ COVID-19 เพื่อลดจำนวนลูกหนี้เสียไม่ให้เพิ่มขึ้น

การเจ็บป่วยด้วยโรคเฝ้าระวังในไตรมาสสี่และภาพรวม ปี 2565 เพิ่มขึ้น ขณะที่การเจ็บป่วยด้วยโรคไม่ติดต่อ (NCDs) ปี 2564 ลดลง แต่ผู้ป่วยด้วยโรคซึมเศร้าและการฆ่าตัวตายยังมีอัตราเพิ่มขึ้น

ไตรมาสสี่ ปี 2565 การเจ็บป่วยด้วยโรคเฝ้าระวังเพิ่มขึ้นร้อยละ 308.4 โดยมีจำนวนผู้ป่วยสูงสุด 3 อันดับแรกจากโรคปอดอักเสบ โรคไขหวัดใหญ่ และโรคไข้เลือดออก ในภาพรวมปี 2565 พบผู้ป่วยด้วยโรคเฝ้าระวังเพิ่มขึ้นจากปี 2564 ร้อยละ 134.9 โดยเป็นผู้ป่วยโรคปอดอักเสบสูงสุด นอกจากนี้ สถานการณ์การเจ็บป่วยด้วยโรคไม่ติดต่อ (NCDs) 5 โรค ลดลงทุกโรค ขณะที่ผู้ป่วยจากปัญหามลพิษทางอากาศมีจำนวน 10.3 ล้านราย ในปี 2565 นอกจากนี้ ปัญหาสุขภาพจิตยังเป็นประเด็นสำคัญ โดยปี 2564 มีผู้ป่วยโรคซึมเศร้าเพิ่มเป็น 358,267 คน จาก 355,537 คน ในปี 2563 และอัตราการฆ่าตัวตายอยู่ที่ 7.38 รายต่อประชากรแสนคน ทั้งนี้ **ประเด็นที่ต้องให้ความสำคัญในระยะต่อไป** คือ การป้องกันการแพร่ระบาดของ COVID-19 จากการเปิดรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ การส่งเสริมพฤติกรรมกรรมการดูแลสุขภาพ และการหามาตรการป้องกันมลพิษทางอากาศที่ยั่งยืน

การศึกษา ภาพรวมเด็กไทยมีการเข้าเรียนเพิ่มขึ้น แต่ในช่วง COVID-19 พบการเข้าเรียนลดลงในระดับก่อนประถม ประถมศึกษา และอุดมศึกษา ด้านคุณภาพการศึกษายังเป็นปัญหาต่อเนื่อง ซึ่งต้องติดตามความคืบหน้าอย่างใกล้ชิด

ในปี 2564 เด็กไทยมีการเข้าเรียนเพิ่มขึ้น โดยมีอัตราการเข้าเรียนในระบบการศึกษาประมาณร้อยละ 81.7 เพิ่มจากร้อยละ 81.0 ในปี 2563 ขณะที่ผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินิยมขั้นพื้นฐาน (O-NET) ปี 2564 มีคะแนนลดลงในทุกระดับชั้น โดยคะแนนเฉลี่ยลดลงตามระดับการศึกษาที่สูงขึ้น ซึ่งผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษายังคงอยู่ในระดับต่ำ โดยค่าเฉลี่ยคะแนนรวมในแต่ละระดับชั้นต่ำกว่าร้อยละ 50 ทั้งนี้ ในปี 2564 ผลกระทบจากการแพร่ระบาดของ COVID-19 ส่งผลให้เกิดภาวะถดถอยทางการศึกษาอีกด้วย ซึ่ง**ประเด็นที่ยังต้องให้ความสำคัญ** คือ 1) การแก้ไขปัญหาการหลุดออกนอกระบบการศึกษาอย่างต่อเนื่อง ปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการได้จัดทำโครงการ “พาน้องกลับมาเรียน” ซึ่งติดตามพบตัวเด็กหลุดออกนอกระบบได้จำนวน 121,050 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 99.5 ของจำนวนนักเรียนที่หลุดจากระบบทั้งหมด 121,642 คน และ 2) การฟื้นฟูการเรียนรู้ที่หายไปในช่วง COVID-19 ซึ่งข้อมูลการสำรวจจากกรมอนามัย พบว่า ร้อยละ 25 ของเด็กไทยยังมีพัฒนาการที่ไม่สมวัย และการสำรวจความพร้อมในการเข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ของเด็กในยุค COVID-19 (2563 – 2565) พบว่า

เด็กปฐมวัยมีความสามารถในการจำข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ลดลง โดยเด็กในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น เป็นกลุ่มที่มีภาวะการเรียนรู้ถดถอยสูงสุด และมีพัฒนาการเทียบเท่าเด็กในระดับชั้นอนุบาล

การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และบุหรี่ยุติในไตรมาสสี่และภาพรวม ปี 2565 เพิ่มขึ้น

ไตรมาสสี่ ปี 2565 การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และบุหรี่ยุติเพิ่มขึ้นร้อยละ 3.7 โดยการบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์เพิ่มขึ้นร้อยละ 5.3 เช่นเดียวกับการบริโภคบุหรี่ยุติที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 0.8 สำหรับภาพรวมปี 2565 การบริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และบุหรี่ยุติเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.9 ตามภาวะเศรษฐกิจและภาคท่องเที่ยวที่ทยอยฟื้นตัว รวมทั้งการกระตุ้นตลาดที่มีการสร้างกลยุทธ์ดึงดูดผู้บริโภคมากขึ้นในหลายช่องทาง ส่งผลให้เด็กและเยาวชนเข้าถึงได้ง่าย ซึ่งต้องมีการรณรงค์ประชาสัมพันธ์ให้ความรู้ที่ถูกต้องแก่เด็กและเยาวชน นอกจากนี้ ยังมี **ประเด็นที่ต้องติดตามและให้ความสำคัญ** คือ การเร่งปราบปรามบุหรี่ยุติหนีภาษีบนโลกออนไลน์ ซึ่งต้องควบคุมและตรวจสอบปัญหาตั้งแต่ต้นทางที่มีการลักลอบนำบุหรี่ยุติหนีภาษีเข้ามาในประเทศ

คดีอาญาโดยรวมลดลงร้อยละ 5.9 แต่ยังคงต้องเฝ้าระวังการประทุษร้ายต่อทรัพย์ที่มีการรับแจ้งเพิ่มขึ้น รวมทั้งเฝ้าระวังภัยจากอาชญากรรมทางเทคโนโลยีที่มีรูปแบบการพัฒนาที่หลากหลาย มีการเปลี่ยนแปลงวิธีการหลอกลวงในหลายรูปแบบ จึงต้องนำนวัตกรรมทางเทคโนโลยีมาใช้ในการป้องกัน

ไตรมาสสี่ ปี 2565 คดีอาญารวม มีการรับแจ้ง 112,842 คดี ลดลงร้อยละ 5.9 จากไตรมาสเดียวกันของปี 2564 โดยเป็นการรับแจ้งคดีอาชญากรรม 95,775 คดี ลดลงร้อยละ 7.0 และคดีชีวิต ร่างกาย และเพศ รับแจ้ง 3,870 คดี ลดลงร้อยละ 1.9 ขณะที่คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์รับแจ้ง 13,197 คดี เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.8 ภาพรวม ปี 2565 คดีอาญารวมลดลง โดยมีการรับแจ้ง 431,666 คดี ลดลงจากปี 2564 ร้อยละ 18.4 ซึ่งแม้คดีเกี่ยวกับชีวิต ร่างกาย และเพศ จะมีสัดส่วนไม่มากนัก แต่จากข้อมูลของมูลนิธิพิทักษ์เด็กและสตรี พบคดีข่มขืนกระทำชำเราเพิ่มขึ้นร้อยละ 17.3 จากปี 2564 ขณะที่คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์ พบการกระทำผิดผ่านระบบคอมพิวเตอร์มากขึ้น โดยมีการรับแจ้งเพิ่มขึ้นจากปี 2564 ร้อยละ 106.8 ทั้งนี้ มี **ประเด็นที่ต้องให้ความสำคัญ** คือ 1) ภัยจากอาชญากรรมทางเทคโนโลยีหรือภัยไซเบอร์ ซึ่งต้องนำนวัตกรรมทางเทคโนโลยีมาใช้ติดตามตรวจสอบผู้กระทำผิดมากขึ้น 2) การแพร่ระบาดของยาเสพติดชนิดใหม่ ที่ผู้ค้ายาเสพติดที่นิยมเสพมาเป็นชนิดใหม่ฤทธิ์แรงกว่าเดิม 3) การเล่นเกมออนไลน์ที่มีการเล่นอย่างแพร่หลายและสามารถเข้าถึงง่าย และ 4) การใช้ความรุนแรงที่มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

การรับแจ้งเหตุผู้ประสบภัยทางถนนและจำนวนผู้เสียชีวิตเพิ่มขึ้นทั้งในไตรมาสสี่และทั้งปี 2565 ซึ่งรถจักรยานยนต์เป็นพาหนะที่เกิดอุบัติเหตุสูงสุด ขณะที่ช่วงเทศกาลปีใหม่ 2566 มีการเกิดอุบัติเหตุผู้เสียชีวิต และผู้บาดเจ็บลดลง

ไตรมาสสี่ ปี 2565 มีการรับแจ้งเหตุผู้ประสบภัยสะสมจากอุบัติเหตุรถยนต์ทั่วประเทศรวม 243,803 ราย เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.1 จากไตรมาสเดียวกันของปี 2564 โดยมีผู้เสียชีวิตสะสม 4,181 ราย เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.6 ผู้บาดเจ็บสะสม 239,622 ราย เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.1 ซึ่งประเภทรถที่เกิดอุบัติเหตุสูงสุด ได้แก่ รถจักรยานยนต์ ร้อยละ 61.7 สำหรับภาพรวม ปี 2565 มีการรับแจ้งผู้ประสบภัยรวม 941,084 ราย เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.9 แบ่งเป็นผู้เสียชีวิต 14,907 ราย เพิ่มขึ้นร้อยละ 9.4 (เฉลี่ยวันละ 40.8 คน) ผู้บาดเจ็บสะสม 926,000 ราย เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.8 ทุพพลภาพ 177 ราย เพิ่มขึ้นร้อยละ 9.3 ซึ่งประเภทรถที่เกิดอุบัติเหตุสูงสุดได้แก่รถจักรยานยนต์เช่นกัน ที่ร้อยละ 56.0 ขณะที่ในช่วงเทศกาลปีใหม่ 2566 จำนวนการเกิดอุบัติเหตุ ผู้เสียชีวิต ผู้บาดเจ็บ ลดลงจากปีก่อน ร้อยละ 9.9 4.8 และ 8.8 ตามลำดับ ซึ่งต้องให้ความสำคัญและเร่งดำเนินการบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัด รวมถึงออกแบบถนนที่คำนึงถึงความปลอดภัย เสริมสร้างวินัยจราจร และรณรงค์ให้ความรู้ด้านความปลอดภัยแก่ผู้ใช้รถใช้ถนน

การรับเรื่องร้องเรียนผ่าน สคบ. เพิ่มขึ้น ขณะที่การรับเรื่องร้องเรียนผ่านสำนักงาน กสทช. ลดลง สำหรับภาพรวม ปี 2565 การร้องเรียนของผู้บริโภคมีแนวโน้มลดลง

ไตรมาสสี่ ปี 2565 สคบ. ได้รับการร้องเรียนสินค้าและบริการเพิ่มขึ้นจากช่วงเวลาเดียวกันในปีก่อนร้อยละ 7.2 โดยเฉพาะด้านขายตรงและตลาดแบบตรง ขณะที่การร้องเรียนผ่านสำนักงาน กสทช. ลดลงร้อยละ 74.0 จากช่วงเวลาเดียวกันของปีที่ผ่านมา ซึ่งส่วนใหญ่ยังคงเป็นการร้องเรียนเกี่ยวกับโทรศัพท์เคลื่อนที่มากที่สุด โดยเฉพาะในประเด็นการได้รับข้อความสั้น (SMS) สำหรับปี 2565 การร้องเรียนโดยรวมลดลงร้อยละ 9.6 จากปีที่ผ่านมา โดยมีประเด็นที่ต้องเฝ้าระวัง ดังนี้ 1) การหลอกลวงให้ประชาชนเปิดบัญชีม้า ซึ่งปัจจุบันอยู่ระหว่างการจัดทำร่างพระราชกำหนดมาตรการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมทางเทคโนโลยี พ.ศ. เพื่อคุ้มครองประชาชนที่ถูกหลอกลวงให้โอนเงินและลงโทษผู้ที่เปิดบัญชีม้า 2) ปัญหาการหลอกลวงประชาชนโดยใช้แอปพลิเคชันกู้เงินเถื่อน 3) ปัญหาการให้บริการของรถโดยสารสาธารณะโดยเฉพาะรถแท็กซี่ 4) ปัญหาการรับส่งนักเรียนไม่ปลอดภัย และ 5) ปัญหาและความเสี่ยงการให้บริการทางการเงินของธนาคารพาณิชย์กับการคุ้มครองผู้บริโภค

อินเทอร์เน็ต : โอกาสและข้อจำกัดในการยกระดับการศึกษาของเด็กไทย

อินเทอร์เน็ตเป็นตัวกลางในการเข้าถึงองค์ความรู้ที่เชื่อมโยงศาสตร์ต่าง ๆ มาสู่ผู้ใช้ได้อย่างไร้ขีดจำกัด ทำให้ทั่วโลกมีการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษาเพิ่มขึ้น โดยงานศึกษาของ An Economist Intelligence Unit (EIU) ชี้ว่า ประเทศที่มีการเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตในโรงเรียนระดับสูงจะส่งผลให้เด็กมีคุณภาพมากขึ้น และยังส่งผลเชื่อมโยงไปสู่การพัฒนาธุรกิจทำให้เศรษฐกิจขยายตัวได้อีกด้วย สำหรับประเทศไทย ในปี 2563 มีผู้สนใจเรียนผ่านอินเทอร์เน็ตเช่นกัน สะท้อนจากการลงทะเบียนเรียนออนไลน์ในระบบของ Thai MOOC ที่เพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 58.57 จากปี 2562 อย่างไรก็ตาม การใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษาไม่เพียงต้องคำนึงถึงการเข้าถึงเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความแรงของสัญญาณและอุปกรณ์ที่ใช้ในการเชื่อมต่อ ซึ่งประเทศไทยยังมีข้อจำกัด ดังนี้ 1) อินเทอร์เน็ตฟรีที่มียังไม่ครอบคลุมเท่าที่ควร ทำให้เด็กนักเรียนจำนวนมากต้องมีค่าใช้จ่ายในการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ต 2) สถานศึกษาบางแห่งยังไม่มีอินเทอร์เน็ต โดยสถานศึกษาประมาณร้อยละ 5.3 ยังไม่มีอินเทอร์เน็ตใช้ โดยเฉพาะสถานศึกษาที่อยู่ในสังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นและสังกัดสำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร 3) สัญญาณอินเทอร์เน็ตเพื่อการศึกษาต้องการความเสถียร แต่รูปแบบสัญญาณที่ใช้เชื่อมต่อในปัจจุบันยังมีปัญหาด้านคุณภาพ โดยเด็กส่วนใหญ่เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตผ่านมือถือ ขณะที่โรงเรียนส่วนใหญ่ใช้อินเทอร์เน็ตแบบสายโทรศัพท์ (ADSL) ที่ร้อยละ 39.6 ซึ่งเสี่ยงต่อการชำรุดเสียหายได้ง่ายและอาจทำให้คุณภาพสัญญาณอินเทอร์เน็ตที่ได้รับลดลง และ 4) เด็กและเยาวชนส่วนหนึ่งยังไม่ตระหนักถึงประโยชน์ในการใช้เพื่อการศึกษา โดยส่วนใหญ่ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการสนทนาและกิจกรรมบันเทิง การจูงใจแรงจูงใจในการเรียน ดังนั้น 1) เร่งขยายโครงข่ายอินเทอร์เน็ตความเร็วสูงให้ครอบคลุมโรงเรียนทั่วประเทศ ผ่านกลไกการจัดให้มีบริการโทรคมนาคมพื้นฐานโดยทั่วถึงและบริการเพื่อสังคม (Universal Service Obligation : USO) ของสำนักงาน กสทช. 2) ส่งเสริมการเข้าถึงอินเทอร์เน็ตโดยเฉพาะเด็กในครัวเรือนยากจน โดยอาจให้เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตได้ในราคาพิเศษ อาทิ กรณีของสหราชอาณาจักรมีโครงการ Universal Basic Obligation (UBO) for broadband โดยกำหนดราคาอินเทอร์เน็ตแบบพิเศษสำหรับผู้มีรายได้น้อย และ 3) สร้างความรู้ ความเข้าใจ และความเชี่ยวชาญพื้นฐาน (Literacy/Fluency) ให้กับเด็กและเยาวชน โดยสร้างการตระหนักถึงความสำคัญของอินเทอร์เน็ตว่าสามารถเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงองค์ความรู้ที่หลากหลาย ควบคู่ไปกับการยกระดับทักษะด้านดิจิทัลให้สูงขึ้นได้

เรียนรู้การกำหนดค่าจ้างจากต่างประเทศ

การได้รับค่าจ้างแรงงานที่เหมาะสมส่งผลให้แรงงานมีคุณภาพชีวิตที่ดี ช่วยแก้ปัญหาความยากจน และยังคงจูงใจให้แรงงานมีผลิตภาพเพิ่มขึ้น โดยปัจจุบันการกำหนดค่าจ้างของประเทศต่าง ๆ ประกอบด้วย 1) การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำ เพื่อคุ้มครองให้แรงงานได้รับค่าจ้างเพียงพอ โดยแต่ละประเทศมีการกำหนดแตกต่างกัน ทั้งตาม

พื้นที่/ภูมิภาค กลุ่มสาขาอาชีพ/อุตสาหกรรม ตามอายุ/ประสบการณ์ของแรงงาน รวมถึงการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำรูปแบบอื่น ๆ อาทิ การกำหนดค่าจ้างเพื่อชีวิต (Living wage) 2) การกำหนดโครงสร้างค่าจ้าง เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมกับแรงงานมากขึ้น โดยแรงงานจะได้รับการปรับค่าจ้างเพิ่มขึ้นตามประสบการณ์และทักษะ และ 3) การกำหนดค่าจ้างโดยการตกลงกันระหว่างนายจ้างและลูกจ้างหรือการใช้กลไกตลาด ซึ่งเป็นรูปแบบที่ไม่มี การแทรกแซงจากภาครัฐ โดยเป็นการตกลงกันระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง (Collective Bargaining) ซึ่งในบางกรณี อาจมีสหภาพแรงงานเข้ามาช่วยในการเจรจาต่อรอง ทั้งนี้ **หลายประเทศมีการใช้กลไกการแทรกแซง การกำหนดค่าจ้างด้วยวิธีที่ผสมผสาน** อาทิ สิงคโปร์ มีโครงการ Progressive Wage Model (PWM) ซึ่งให้ แรงงานฝีมือเพื่อเพิ่มระดับทักษะ และเมื่อผ่านการทดสอบจะได้รับการปรับค่าจ้างที่สูงขึ้น โดยภาครัฐจะ ร่วมจ่ายค่าจ้างบางส่วนให้กับแรงงาน สหราชอาณาจักร มีการกำหนดค่าจ้างเพื่อชีวิตและค่าจ้างขั้นต่ำตามกลุ่มอายุ นิวซีแลนด์ กำหนดค่าจ้างขั้นต่ำตามระดับอายุและบังคับการฝึกทักษะเพื่อให้ได้รับค่าจ้างที่สูงขึ้น และอินโดนีเซีย มีค่าจ้างขั้นต่ำสำหรับกลุ่มแรงงานที่อายุงานน้อยกว่า 1 ปี ส่วนแรงงานที่มีอายุงานมากกว่า 1 ปี จะได้รับค่าจ้าง ตามโครงสร้างค่าจ้างหรือการตกลงกัน **สำหรับประเทศไทย** การกำหนดค่าจ้างเป็นรูปแบบผสมผสาน ดังนี้ 1) การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำ ซึ่งเป็นค่าจ้างที่เพียงพอสำหรับแรงงานทั่วไปแรกเข้าทำงาน 1 คน ให้สามารถดำรงชีพ อยู่ได้และเหมาะสมตามความสามารถของธุรกิจ โดยปัจจุบันค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยอยู่ที่ 337 บาทต่อวัน ซึ่งเพียงพอ เมื่อเทียบกับค่าใช้จ่ายต่อคน อย่างไรก็ตาม แรงงานที่มีประสบการณ์ยังคงได้รับเพียงค่าจ้างขั้นต่ำซึ่งไม่สอดคล้อง กับนิยาม 2) การกำหนดอัตราค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้แรงงานกึ่งฝีมือและแรงงานฝีมือได้รับ ค่าจ้างที่เหมาะสม จูงใจให้แรงงานพัฒนาฝีมือ เพิ่มหลักประกันรายได้ รวมทั้งเพิ่มความสามารถในการแข่งขันให้กับ ธุรกิจ ปัจจุบันมีการกำหนดสาขาถึง 129 สาขา โดยจะได้รับค่าจ้างในอัตรา 345 - 900 บาทต่อวัน ตามสาขาอาชีพ และระดับที่แรงงานสอบได้ ซึ่งค่าจ้างตามมาตรฐานฝีมือแรงงานจะใกล้เคียงกับค่าจ้างเฉลี่ยของแรงงาน และเป็น แนวทางที่จะสนับสนุนแรงงานได้รับค่าจ้างที่สูงขึ้นตามระดับทักษะ และ 3) การกำหนดค่าจ้างโดยกลไกตลาด ซึ่งส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในกรณีที่เป็นกลุ่มแรงงานที่มีทักษะระดับกลางขึ้นไป ที่ค่าจ้างถูกกำหนดจากการต่อรองกับ นายจ้างหรือสถานประกอบการเอง ทั้งนี้ **ในระยะต่อไปประเทศไทยควรกำหนดให้ค่าจ้างเป็นกลไกสนับสนุน การพัฒนาทักษะของแรงงาน และช่วยในการเปลี่ยนผ่านไปสู่เศรษฐกิจที่เน้นเทคโนโลยีและนวัตกรรม** อาทิ การสนับสนุนให้แรงงานได้รับการฝึกอบรมและทดสอบเพื่อเพิ่มระดับทักษะโดยเฉพาะแรงงานไร้ฝีมือ เพื่อให้ แรงงานได้รับค่าจ้างที่เพิ่มขึ้นตามระดับทักษะที่สูงขึ้น รวมถึงบูรณาการหลักสูตรการฝึกอบรม และทดสอบ สมรรถนะแรงงานของแต่ละหน่วยงานที่มีการรับรองมาตรฐานทักษะแรงงานให้มีความเชื่อมโยงกับอัตราค่าจ้าง อาทิ กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน สถาบันคุณวุฒิวิชาชีพ องค์การภาคเอกชน รวมทั้งเร่งส่งเสริมให้แรงงานตระหนักถึง ความสำคัญของการทดสอบฝีมือและทักษะแรงงาน เพื่อให้ได้การปรับเพิ่มค่าจ้างที่เหมาะสม

การพัฒนาทักษะแรงงานไทย ทันหรือไม่ต่อการเปลี่ยนแปลง

ผลกระทบของเทคโนโลยีทำให้ประเทศต่าง ๆ จำเป็นต้องให้ความสำคัญกับการยกระดับทักษะให้สอดคล้อง กับความต้องการของโลกอนาคต เช่นเดียวกับประเทศไทยที่มีนโยบายการปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม ผ่านการกำหนดอุตสาหกรรมเป้าหมายที่จะเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ เพื่ออนาคต (New Growth Engine) และมีการพัฒนาและยกระดับทักษะแรงงานมาอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม ยังมีประเด็นปัญหาที่สำคัญในการยกระดับทักษะแรงงาน คือ 1) การขาดการกำหนดชุดทักษะที่จำเป็นและ สอดคล้องกับตลาดแรงงาน โดยมีเพียงการสำรวจหรือศึกษาซึ่งระบุเพียงความต้องการแรงงานภาพรวมแต่ไม่ได้ ระบุถึงทักษะที่จำเป็นในงาน ทำให้แรงงานไม่ทราบว่า จะพัฒนาทักษะใด 2) การอบรมของภาคเอกชนตาม พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาฝีมือแรงงาน พ.ศ. 2545 ส่วนใหญ่เป็นการอบรมในหลักสูตรพื้นฐาน 3) หลักสูตรการจัดอบรมของภาครัฐยังขาดความทันสมัยและไม่ครอบคลุมความต้องการของตลาด (supply-driven) เนื่องจากมีข้อจำกัดด้านงบประมาณ อีกทั้งการฝึกอบรมแรงงานของรัฐและเอกชนยังไม่เชื่อมโยงกัน

4) หลักสูตรการพัฒนาทักษะบางส่วนมีค่าใช้จ่ายสูง อาทิ หลักสูตรการพัฒนาทักษะตามอุตสาหกรรม S-curve ของสถาบันพัฒนาบุคลากรแห่งอนาคต มีค่าใช้จ่ายตั้งแต่หลักร้อยจนถึงหลักแสนบาท และ 5) แรงงานไทยส่วนใหญ่ มีระดับการศึกษาต่ำและไม่ได้มีความต้องการพัฒนาทักษะ โดยแรงงานที่มีระดับการศึกษาประถมศึกษาหรือต่ำกว่า มีสัดส่วนถึงร้อยละ 39 อีกทั้ง การสำรวจในปี 2564 มีวัยแรงงานที่ต้องการพัฒนาขีดความสามารถเพียงร้อยละ 9.3 ดังนั้น **แนวทางการพัฒนาทักษะในระยะต่อไป** ได้แก่ 1) จัดทำชุดทักษะที่จำเป็นที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้ประกอบการและทิศทางการพัฒนาของประเทศ โดยทุกภาคส่วนต้องร่วมกันกำหนดชุดทักษะตามความต้องการของแต่ละอุตสาหกรรม เพื่อให้แรงงานทราบถึงทักษะที่ต้องพัฒนาเพิ่มเติมและเพื่อให้เกิดความเชื่อมโยงของหน่วยงานทั้งฝั่ง demand และ supply 2) ปรับบทบาทการฝึกอบรมของภาครัฐให้เป็นผู้สนับสนุนและกำกับดูแลภาคเอกชนในการดำเนินการฝึกอบรมให้ได้มาตรฐาน โดยภาครัฐอาจให้สิทธิประโยชน์ส่วนเพิ่ม เพื่อสร้างแรงจูงใจแก่ภาคเอกชนที่เปิดอบรมให้แก่บุคคลทั่วไป ควบคู่กับการมีระบบการติดตามและตรวจสอบคุณภาพการฝึกอบรม 3) ส่งเสริมการฝึกอบรมในหลักสูตรประยุกต์หรือขั้นสูง โดยมีมาตรการส่งเสริมให้สถานประกอบการเอกชนตาม พ.ร.บ. ส่งเสริมฯ จัดอบรมแรงงานในทักษะสูงโดยเฉพาะในทักษะที่ประเทศต้องการ อาทิ ประเทศโปรตุเกส สนับสนุนค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมของสถานประกอบการร้อยละ 50 - 85 ในการอบรมหลักสูตรทักษะสูงที่เป็นที่ต้องการของประเทศ 4) ส่งเสริมการฝึกงานของนักเรียน/นักศึกษาตั้งแต่ยังเรียนอยู่ในสถานการศึกษา เพื่อพัฒนาความรู้ทั้งเชิงทฤษฎีและเชิงปฏิบัติให้ผู้เรียนมีความพร้อมก่อนออกสู่ตลาดแรงงาน และเพิ่มโอกาสในการมีงานทำได้ตรงกับวุฒิการศึกษาและความต้องการของผู้ประกอบการ และ 5) สนับสนุนและสร้างสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ทักษะใหม่ ๆ อย่างสม่ำเสมอ หรือทักษะการเป็นนักเรียนรู้อตลอดชีวิต (Lifelong Learning)

บทความเรื่อง “ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา : แหล่งรายได้รัฐ และเครื่องมือลดความเหลื่อมล้ำ”

ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาเป็นรายได้และเครื่องมือสำคัญที่ช่วยจัดสรรทรัพยากรของคนในสังคมให้มีความเท่าเทียมกันมากขึ้น อันจะนำไปสู่การลดปัญหาความเหลื่อมล้ำในที่สุด โดยในปี 2564 รัฐบาลมีรายได้รวม 2.8 ล้านล้านบาท โดยรายได้จากภาษีคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 88.5 ของรายได้รัฐทั้งหมด อย่างไรก็ตาม รัฐบาลมีแนวโน้มขาดดุลงบประมาณเพิ่มขึ้นต่อเนื่อง จาก 4.1 หมื่นล้านบาท ในปีงบประมาณ 2564 เป็น 6.5 แสนล้านบาท ในปีงบประมาณ 2565 และการใช้จ่ายภาครัฐมีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว จาก 3 ล้านล้านบาท ในปี 2564 เป็น 6.5 ล้านล้านบาท ในปี 2565 สำหรับการจัดเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา พบว่า ในปี 2564 มีสัดส่วนร้อยละ 13.2 ของรายได้จากภาษีทั้งหมด คิดเป็นมูลค่า 337,779 ล้านบาท เพิ่มขึ้นจากปี 2563 ที่มีมูลค่า 301,159 ล้านบาท หรือเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 1.6 ต่อปี โดยมีผู้ยื่นภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาทั้งสิ้น 10.8 ล้านคน ซึ่งเป็นผู้มีเงินได้สุทธิ (มีเงินได้เหลือหลังหักค่าใช้จ่าย ค่าลดหย่อน และบริจาค) ที่ต้องเสียภาษีเพียง 4.2 ล้านคนเท่านั้น

สำหรับบทบาทในการเป็นแหล่งรายได้ พบว่า ในช่วงปี 2556 - 2564 ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาต่อรายได้จากภาษีทั้งหมดที่รัฐจัดเก็บ มีสัดส่วนอยู่ระหว่างร้อยละ 12.2 - 13.7 และหรือประมาณร้อยละ 2.09 ของ GDP ซึ่งค่อนข้างต่ำเมื่อเทียบกับประเทศกลุ่ม OECD ที่มีสัดส่วนเฉลี่ยร้อยละ 24.1 ขณะที่ในการลดความเหลื่อมล้ำ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดามีส่วนช่วยให้ความเหลื่อมล้ำลดลงได้ตลอดช่วงปี 2513 - 2558 แต่ยังมีข้อจำกัดเนื่องจากภาพรวมอัตราภาษีมีลักษณะที่ก้าวหน้าน้อยกว่าหลายประเทศ ซึ่งให้เห็นว่าที่ผ่านมามีภาษีเงินได้ของไทย ยังไม่ได้ถูกใช้เป็นการสร้างรายได้ให้แก่รัฐและจัดสรรทรัพยากรเพื่อนำมากระจายใหม่ (redistribution) ได้มากนัก ซึ่ง**สาเหตุสำคัญ** มีดังนี้ 1) แรงงานไทยเกือบ 3 ใน 4 อยู่บนอกระบบภาษี โดยมีผู้มีงานทำทั้งสิ้น 38.8 ล้านคน เป็นลูกจ้างที่มีรายได้จากค่าจ้างและเงินเดือนจำนวน 18.6 ล้านคน แต่มีผู้มีรายได้ถึงเกณฑ์ที่ต้องยื่นภาษีของกรมสรรพากรเพียง 10.8 ล้านคนเท่านั้น คิดเป็นสัดส่วนเพียงร้อยละ 27.7 ของผู้มีงานทำทั้งหมด อีกทั้งสัดส่วนดังกล่าวยังมีแนวโน้มลดลงต่อเนื่องตั้งแต่ปี 2561 ซึ่งไม่สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจของประเทศที่ประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้น 2) ประเภทของเงินได้ที่ไม่ต้องเสียภาษีทำให้รัฐจัดเก็บภาษีได้ไม่เต็มที่และเป็นปัจจัยที่นำไปสู่ปัญหา

ความเหลื่อมล้ำ โดยมีเงินได้บางประเภทที่ได้รับการยกเว้นภาษีแต่กลับเป็นแหล่งรายได้ที่มีมูลค่าสูง และสร้างความมั่งคั่งให้กับผู้มีเงินได้ได้มาก โดยเฉพาะกำไรจากการขายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์ และ 3) การหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อนทำให้รัฐสูญเสียรายได้และสร้างความเหลื่อมล้ำ โดยกลุ่มผู้มีรายได้สูงมีแนวโน้มที่จะจ่ายภาษีลดลงจากการได้รับประโยชน์จากการหักค่าใช้จ่ายที่มากกว่าคนกลุ่มอื่น ๆ ในขณะที่ปี 2564 การลดหย่อนภาษียังทำให้รัฐสูญเสียรายได้ไปกว่า 1.1 แสนล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 51.8 ของภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาที่ต้องชำระทั้งหมด

ในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวจึง**ควรมีการดำเนินการ** ดังนี้ 1) มีมาตรการในการนำคนทุกกลุ่มเข้ามาอยู่ในระบบภาษี โดยเฉพาะกลุ่มแรงงานนอกระบบ โดยต้องมีการปรับปรุงกฎหมายที่เป็นข้อจำกัดในการเข้าระบบภาษีของคนบางกลุ่ม 2) ทบทวนการยกเว้นภาษีให้แก่รายได้บางประเภท โดยพิจารณาถึงความจำเป็นทางเศรษฐกิจให้สอดคล้องกับยุคปัจจุบัน เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมและไม่เป็นการเอื้อประโยชน์กลุ่มคนเพียงบางกลุ่ม 3) ทบทวนสิทธิประโยชน์การหักค่าใช้จ่ายและค่าลดหย่อน โดยจะต้องมีการพิจารณาทบทวนเกณฑ์การหักค่าใช้จ่ายและอัตราลดหย่อนให้มีความเป็นธรรมมากขึ้น โดยที่ยังสามารถช่วยแบ่งเบาภาระประชาชนได้และไม่ทำให้รัฐสูญเสียรายได้มากเกินไป และ 4) สื่อสารให้ประชาชนเห็นถึงความสำคัญของการจ่ายภาษี โดยการกำหนดนโยบายต่าง ๆ ของรัฐบาลจะต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์ของประชาชนอย่างแท้จริง เนื่องจากการใช้งบประมาณเพื่อการส่งเสริมคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้น จะเป็นปัจจัยกระตุ้นให้ประชาชนเห็นถึงความสำคัญของการจ่ายภาษี อันจะทำให้รัฐมีรายได้เพิ่มมากขึ้นและมีความมั่นคงทางการคลังตามมา

ตัวชี้วัดภาวะสังคม

องค์ประกอบหลัก	2564	2565	2564				2565					
	ทั้งปี	ทั้งปี	Q1	Q2	Q3	Q4	Q1	Q2	Q3	Q4		
1. การมีงานทำ^{1/}												
กำลังแรงงาน (พันคน)	39,812.5		39,866.0	39,893.6	39,731.7	39,758.7	39,622.8	39,764.0	40,088.6	40,142.5		
% YOY	3.3		4.4	4.5	2.6	1.7	-0.6	-0.3	0.9	1.0		
การมีงานทำ (พันคน)	38,829.0		38,659.9	38,904.6	38,753.5	38,998.0	38,720.2	39,010.9	39,566.0	39,591.7		
% YOY	3.0		0.4	2.0	2.2	1.9	0.2	0.3	2.1	1.5		
ผู้ว่างงาน (พันคน)	781.9		791.6	764.3	911.1	660.6	607.6	546.6	491.4	462.5		
อัตราการว่างงาน (ร้อยละ)	1.96		1.99	1.92	2.29	1.66	1.53	1.37	1.23	1.15		
การทำงานต่ำกว่าระดับ (พันคน)	601.8		668.9	481.5	803.9	453.2	319.1	263.6	234.5	275.9		
2. หนี้ครัวเรือน^{2/}												
มูลค่าหนี้สินครัวเรือน (ล้านล้านบาท)	14.58		14.13	14.27	14.34	14.58	14.66	14.76	14.90	N.A.		
% YOY	3.9		4.7	5.1	4.1	3.9	3.7	3.5	3.9	N.A.		
สัดส่วนต่อ GDP (ร้อยละ)	90.1		90.8	89.6	89.6	90.1	89.2	88.2	86.8	N.A.		
NPL (พันล้านบาท)	143.7		148.7	150.4	149.7	143.7	146.5	142.7	140.6	140.4		
% YOY	-0.5		-4.8	-1.4	3.7	-0.5	-1.5	-5.1	-6.0	-2.3		
% NPL ต่อสินเชื่อรวม	2.73		2.92	2.92	2.89	2.73	2.78	2.69	2.62	2.62		
3. สุขภาพและการเจ็บป่วย												
จำนวนผู้ป่วยด้วยโรคที่ต้องเฝ้าระวัง (ราย) ^{3/}												
- หัด	227	(-81.3)	249	(9.7)	111	65	23	28	32	38	96	82
- ไข้กาฬหลังแอ่น	13	(8.3)	18	(38.4)	3	3	2	2	2	2	3	10
- ไข้สมองอักเสบ	663	(-27.0)	923	(39.2)	272	153	122	116	168	154	229	205
- อหิวาตกโรค	1	(-80.0)	5	(200)	0	0	0	0	0	0	2	3
- มือ เท้า และปาก	19,008	(-42.9)	98,982	(420.7)	13,023	3,723	1,360	902	619	4,049	77,349	14,285
- บิด	1,203	(-46.2)	1,572	(30.6)	469	351	214	169	322	362	465	371
- ปอดอักเสบ	153,277	(-22.0)	231,105	(50.8)	47,665	32,500	46,461	26,651	39,727	45,769	66,191	60,884
- ฉีchnu	1,150	(-29.9)	3,601	(213.1)	245	275	269	361	201	485	1,347	1,465
- ไข้เลือดออก	9,956	(-86.2)	45,145	(353.4)	2,530	3,088	2,677	1,661	1,247	8,701	19,265	14,574
- ไข้หวัดใหญ่	10,698	(-91.3)	79,374	(641.9)	5,967	2,537	1,070	1,124	1,351	4,744	31,028	34,770
- พิษสุนัขบ้า	3	(0.0)	3	(0.0)	0	2	1	0	1	0	1	2
อัตราตายด้วยโรคไม่ติดต่อเรื้อรังที่สำคัญต่อประชากร 100,000 คน												
- ความดันโลหิตสูง	14.50	N.A.										
- หัวใจขาดเลือด	33.50	N.A.										
- หลอดเลือดสมอง	55.50	N.A.										
- เบาหวาน	24.50	N.A.										
- มะเร็งและเนื้องอกทุกชนิด	128.50	N.A.										
ไม่มีการจัดเก็บข้อมูลเป็นรายไตรมาส												
4. ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน^{4/}												
- การรับแจ้งผู้ประสบภัยสะสมรวม ^{5/}	896,951	941,084	279,331	208,999	167,562	241,059	225,187	225,849	246,245	243,830		
- ผู้เสียชีวิตด้วยอุบัติเหตุทางบก (ราย)	13,621	14,907	3,914	3,231	2,439	4,037	3,508	3,567	3,651	4,181		
- คดีชีวิต ร่างกาย และเพศ (คดี) ^{4/}	15,783	14,972	4,375	3,884	3,578	3,946	3,691	3,654	3,757	3,870		
- คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สิน (คดี)	51,183	49,819	12,160	12,085	13,968	12,970	11,497	11,957	13,168	13,197		
- คดียาเสพติด (ราย)	461,720	366,875	127,918	123,324	107,350	102,948	89,322	93,308	88,470	95,775		
5. การคุ้มครองผู้บริโภค												
5.1 จำนวนเรื่องร้องเรียนผ่าน สคบ. (ราย)^{6/}												
- กรณีสัญญา	3,638	2,815	983	1,090	1,031	534	432	796	1,202	385		
- กรณีฉลาก	2,368	4,368	585	622	633	528	830	1,018	1,652	868		
- กรณีโฆษณา	4,752	4,709	1,811	1,455	813	973	740	1,995	1,220	754		
- กรณีกฎหมาย	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-		
- กรณีขายตรงและตลาดแบบตรง	3,619	4,779	731	762	1,190	936	538	1,093	1,971	1,177		
5.2 จำนวนเรื่องร้องเรียนผ่าน กสทช. (ราย)^{7/}												
	3,966	3,431	769	528	651	2,018	1,780	624	502	525		

ที่มา: ^{1/} รายงานผลการสำรวจภาวะการทำงานของประชากร สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
^{2/} ธนาคารแห่งประเทศไทย
^{3/} สำนักโรคบาตวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข
^{4/} ระบบสารสนเทศสถานีตำรวจ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
^{5/} รายงานสถิติการใช้สิทธิ พ.ร.บ. คุ้มครองผู้บริโภคจากกรณี ศูนย์ข้อมูลอุบัติเหตุ เพื่อเสริมสร้างวัฒนธรรมความปลอดภัยทางถนน (THAI RSC)
^{6/} สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค สำนักนายกรัฐมนตรี
^{7/} สำนักงานคณะกรรมการกิจการกระจายเสียง กิจการโทรทัศน์ และกิจการโทรคมนาคมแห่งชาติ (สำนักงาน กสทช.)